

20. szám.
 Novemb. 14-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sok képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jul.—dec. 3 frt., és három óra
 jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvársznál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

A BÉCSI LAPSZERKESZTŐK.

Az egyik fújja már a trombitát:
 Nem is lehet más, mint nagy háború!
 A melyből senki otthon nem marad,
 De sőt még Grünland is belé kerül.
 Fenekestül felfordul óvilág,
 Hegyláncokat ország határain
 Ledöntögetnek, nagy folyóvizek
 Feliszva lesznek szomjas harczolavoktól,
 Mindenki körme áll a más hajának
 Oly háború lesz, hogy a krinolin
 Abroncsa is, mind karddá változik.
 S midőn kifogytunk bomba- és golyóból,
 Kalamárisal bombardírozunk.

E hirre két krajczárral fölmegegyen
 Darabja vert aranyanak; — s az ezüstnek
 Egy fél procenttel hág fel ázsíója.

Most jó a másik, és nyugalmat oszt.
 Ne féljen senki, nem lesz semmi baj.
 Mivel egymást szeretik emberek
 S mivel egymástól félnek még de jobban.
 Örül mindenki, hogy ha honn maradhat.
 Lesz átkozott sok jegyzék, és depeche;
 Lótás futás, hízogó komplement;
 Projektumok és stipulációk;
 Megnö a protokolum akkorára,

Mint egy jutalmat nyert hizott malacz:
 De háborút fiadzni nem fog az,
 S midőn kevés lesz már a tintatartó,
 A bombaüstöket vesszük elő,
 Azokba töltünk tintát eleget.
 S ha elfogyott a porzó; (annyit irtunk!)
 A puskaport hintjük fel a papírra.

E nyugtató szavakra fél procenttel
 Mingyárt nagyobbra nő a *Pardubicz*,
 Kreditlöz és más lankadó papír.

Valyon minő nagy indokok vezérlik,
 Világ intéző bölcseink között
 Irányát ily külön két felfogásnak? —
 Hát az biz így van: az, ki háborut
 Hirdet, az összevásárolt sokat,
 Olesó levén, ezüsből és aranyból;
 S így kell, hogy annak árát verje föl.
 Másik, ki hirdet békét minden áron;
 Az meg papír félével spekulál
 S ezért nem enged békét megzavarni
 Nehogy papír, a drága, meg-gyökönjék. —
 A nézetek vitája támad innen.

No már magyar szerkesztő nem tesz így!
 Először, — mert sem pénze, sem papírja: —
 — A többi indokot hallgassuk el.

M i v a n a t á l b a n ?

a minék elköltésére az *Europa vendéglő főszakácsa*, Napon Leo uri vendégeit meginvította ;
a hogy azt különböző csálhatatlan sejtelmű örök a szagáról megérezni felhívták.

Wiener Abendblatt. Ezen tálban, a szagról ítélve, nem lesz más, mint egy csendes, békeséges *fölfűjt kása*, mely ha egyszer kihült, szépen össze fog lohadni.

Ostdeutsche Post. Azt nem tudhatni, hogy valyon hal-e, vagy hús-étek? hanem valami *sáfrány illat* erősen észrevehetővé teszi magát az egészéből.

Presse. Az első hozzá szaglásra kivehető, hogy *vagdalt húsról* van a szó. Ez nem bőjti eledelel. Ez valami ragout lesz; összeapritott májak és szivek véres mártásban. Erősen paprikás.

Kölnische Zeitung. Fogadjunk fel, hogy ez megint *Schmarn*.

Opinione Nationale. Tessék elhinni, nagyon jó valami lesz benne. *Tutti-frutti* olyan eledelel, a mely mindenki szája ízének megfelel.

Times. Nem kell hozzá nyúlni! Nehéz étel. *Gomba.* És ki tudja, milyen *gomba*? Hát ha mind megbolondulunk tőle?

Perseveranza. No ez aligha *macaroni* nem lesz, a mi megint *hosszúra fog nyúlni*.

Journal de Constantinople. De hiszen, érzem én azt, hogy ez a *fekete leves*.

Kreuz Zeitung. Vivát! *Rákok!* Töltött rákok vannak a tálban. Symbolisticus kedvencz eledelelünk. Menjünk *utána*.

Botschafter. Gyanús étel. Ki tudja miből van? Nézzük meg előbb, hogy fog esni az *angolnak*, ha eszik belőle?

Globe. Nem tudjuk mi lehet? Várjuk el előbb, hogyan fog esni *másolnak*, ha esznek belőle?

Invalide. Akármi, jó lesz az *poszpásznak*, ha a lengyel ebédet végig ettük.

Herald. Csak azt tudná az ember, hogy *kanál* kell-e hozzá, vagy *kés-villa*.

Deutsche Allgemeine. Én kitaláltam: „*spanischer Wind*“ lesz, *rénusi* borléhabbal.

Czas. A hogy én érzem az illatát, tán *kitaloló kása*.

Stampa. Igen bizony: „*csigák*“ tormával.

Üstökös. Terringettét, hát ha semmi sincs benne, csak az *éteinek a szaga!*

A k i r á l y h á z a s o d í k.

Vigjáték Bolond Miskától.

Bírálja a politikus eszmadia.

No már én ismerem Shakespeare-nak minden darbját, de annyit meg kell vallanom, hogy a „*Király házasság*“-nál egyik sem hosszabb.

Nagy Lajos (a hogy a benevolumból s a tanúk vallomásaiból kivehető, nem a bankóhamisító) nagy bált ad Visegrádon, jóval a visegrádi album megjelenése előtt, a hogy a decoratiókból gyanítható. Mint minden bálban, úgy itt is, azzal mulatják magukat az emberek, hogy politizálnak s magyaráztatják Napoleon trónbeszédének kivehető értelmét. A lengyel ügy már be van fejezve, épen most tánczolnak egy krakoviánkát a tiszteletre, a velenzei kérdés van épen tapéton, melyet doctissimus Balbo és optatissimus Guido, a király két minisztere szeretne föláldozni a német kérdés megkezdhetéséért; míg Nagy Lajosnak azon jár az esze, hogy a keleti kérdést tolja előtérbe, erősen keresvén,

hogy hol kaphatni meg azt a kisasszonyt, a kit majd elvegyen feleségül, a kitől majd szüleessék az a királyleány, a ki hozzá menjen ahhoz a Zsigmondhoz, a ki aztán behübebebalázkodjék a törökökbe, s jól megveresse magát Nikápolynál, s eként letegye alapkövét annak a keleti kérdésnek, mely bennünket oly sok ideig boldogított, s mely még most is egyik gyönyörtüsége az egész világnak.

Ez így lévén, kommandálnak is neki egy hercegasszonyt, a ki olasz születésű és már igen sok nevelést kapott. Nagy Lajos, kit hivatalos teendői igen elfoglalnak, más ismeretségek hiányában, azt sem akarván tenni, hogy a Lloydban kihirdesse, miszerint „egy kellemes külsejű fiatal ember, kinek komoly szándékai vannak, biztosan jövedelmező állással keres magának „ein unverheirathetes Mädchen, oder eine gattenlose Witwe“ egy pár „tausend Gulden“ hozományjal;“ hát csak rá áll szépen az indítványra s elfogadja a projectált menyasszonyt. Jó király ez nagyon. — Hanem e perczen interveniál a boszniai bán, ki szinte meghívó-jegyet kapott e tánczvizalomra, de melynek megnyitásáraól egy kicsit elkésett, Erzi Vanilla (notabene, nem valami szí.

var) hosszas öltözködése miatt, s nem találván sem a konyhában, sem az előszobában semmi eselédet, a ki bevezette, az udvarmestert se találván, a kinek egy időben a vendégeket is el kellene fogadni, meg egy hosszú ruddal tánczosokat kergetni ülve maradt hercegasszonyok számára, tehát kénytelen köpenyegestül bejönni egész az audiencia teremig leányával és patvaristáival együtt, a hol egyedül találja a királyt, a kit, mivel fehér atilla van rajta, kőműves pallérnak néznek, s ennél fogva elmondván neki, hogy ők kik és mi járatban vannak, a bán úr megkéri szépen, hogy viselje gondját a leányának, a míg ő megnézi a mulatságot. — Azt, hogy a kisaszonyát rá bizza egy idegen lovagra, csak helyeselhettem: ilyen jótékony atyákra volt már régóta szükség a világon; hanem az ellen excipiólok, hogy a királyra rá nem ismertek: Kérem! a bankóhamisító Nagy Lajosra még Genfben is rá ismernek a fotografiájáról s az igazi Nagy Lajos királyra nem ismernek rá az arczképe után, a mi minden márváson és lázsiáson látható. Mi lesz belőle? Az lesz belőle, hogy a Vanilla, ki maga is szenvedélyes képfaragó, nagyhamar szövetséget köt a vélt architectussal, s már közös építkezési vállalatokra szándékozik vele szerződni, midőn jön az udvarmester a nagy meszelőruddal s tudtára adja a királynak, hogy kezdődik a kállai kettős. — Megtudván, hogy ez volt a király, megijed a bán, hogy per „öcsém“ traktálta eddig, megijed a Vanilla, hogy szerelmet vallott neki, de három helyett megijed a Vanillus, Kiskogyai, Nagykogyai, Kópjai István, ki a királyt, azért mert kőművesnek vélte, tisztartóul hívta meg visszanyerendő jószágaihoz; csak a királyt nem ijed meg, hanem ott hagyja az egész kompániát s kimentí magát azzal, hogy már el van angazsirozva.

Atalában ez a király igen jó szófogadó gyerek: ha az udvarmester parancsolja neki, hogy tánczoljon, tánczol; ha a mama parancsolja neki, hogy inditon háborút a római császárral ellen, háborút izen, ha doctissimus Guido azt mondja neki, hogy kössön békét a velencesekkel, békét köt; ha Hédervári Kont be nem rontana, még Jádrát is oda adná nekik; de miután Hédervárinak olyan szép megvászín piros dolmánya van, hogy lehetetlen el nem hinni a publikumnak, mennyire fontos posztio Magyarország kereskedelmére és létrejövendő vasutaira nézve Jádra; a publikum inkább megnyugszik benne, mintsem mind azokat a vezérezikkeket elolvassa, a miket Reviczky Szever e kérdés tisztába hozatalára megirt és még irni szándékozik, s tapssal fogadja a királynak azon határozatát, miszerint Jádra csakugyan nem fog az unta Itáliához adnectáltatni: inkább feleségül vétetik a velencei hercegasszony, mely az anya királyné által is óhajtatik, minthogy ő hercegsége igen kegyesnek lenni állittatik.

És így Nagy Lajos miatt mai nap már akár nyakig benne lehetnénk a német kérdés megoldásában, ha nem volna a sok okos ember között egy bohó is, a kinek egyedül van helyes esze, mint rendszeren szokott lenni a világon; ez a bizonyos Kiskópjai, Nagykopjai, a kinek az a szeretetreméltó tulajdonsága van, hogy egy idegen háznál a kulcsokat lehuzogatja az ajtókról s a zsebébe

rakja; s e közben felfedezi, hogy egy bizonyos ajtó, unoka huga, a Vanilla szobájából egy ezisztárnába vezet. Hogyan lehessen ez? azt intézze el Henszlmán Imre barátunk, ő ismerős a középkori építészet titkaival, mi csak helyeselhetjük, ha minden szalon mellett ott van a ezisztarna.

Mert hát az következik, hogy a király nem hogy megházasodnék, a hogy a szinlapon ígérve van, hanem inkább háborút izen a római császárnak, a miért ez állítólagosan valami sértő kifejezést használt a királyi anya ellenében. Ezt azonban megtudja a római császár és cseh király az ujságokból, s addig is, míg azt a saját Abendblattjában dementiroztatná, felülteti a követét extrapostára, s pecsétes levellel küldi Nagy Lajoshoz, hogy ne higgyen az ujságíróknak, hazudnak azok mindig, ő nem mondott semmit. Azonban zivatar támad, a küldött követ nem jöhet Prágából elég gyorsan, utjában levén a csehországi tenger, melyet már Shakespeare is felfedezett, abban hajótörést is szenved, úgy uszik ki Visegrádra, a pecsétes levelet magasan tartva a feje fölött.

A két miniszter megijed, midőn meglátja a követet, a háborúüzenetet most purizálják, csak addig el lehessen zárni a követet, a míg az meglesz, akkor aztán jöhet már a császár izenetével, Nagy Lajos csak nem fogja engedni, hogy a pergamen kárba menjen, a mire a háborúüzenetet felirták. Hova tegyék de addig? kisegíti őket Nagykopjai Kiskopjai István, majd elbújtatja ő a követet egy jó barátságos kinézésű ezisztárnába; hanem hogy menjenek vele a miniszter urak is oda; a mire mind a hárman nagy örömmel rá is állnak, Nagykopjai, Kiskópjai be is zárja aztán őket a sötét lyukba. Kapitális mulatságot szerezvén doctissimus Guidonak az ajtón kidugott fejével, ki szeretne onnan visszajönni. A tréfás ifju azonban ekkor felkeresi a királyt; a király meglepi minisztereit a ezisztárnában, ugyanakkor fölfedezi, hogy a szép Vanilla tegnap óta az ő álló szobrát elkészítette; átlátja, hogy a ki magában is ily conceptióra képes, a legalkalmasabb leend királynénak, s azzal közmegelegedéssel nőül veszi a Vanillát, elkergeti a minisztereit, békét köt a római császárral, s általános amnesztiát ad minden gonosz indalatú kritikuskoknak.

Mely kimenetelével a történetnek tökéletesen megelegetve levén, és különben is egy fertály tizenegyre levén; magamat ez ideig nagyon jól mulatván; odahaza pulizskát rendelvén, de meg hogy a sok tarka-barka előfüggöny leeregetése miatt már-már azt hívő valék, hogy a négy felvonásos darabnak öt felvonását láttam, megnyugtatót kedélylyel menék haza; s csak minap hallám nagy megdöbbenéssel Kakas Márton komántul, a ki még ott maradt, hogy még azután egy felvonás következett, s a látványok gyönyörűsége tizenkét óra tájig eltartott; ha ugyan tökéletesen meg lehet nyugodni K. M. szavaiban, s nem lehetetlenség, hogy még azután, hogy ő is eljött, nem következett még egy felvonás?

De hát kérem szépen, én csak arra voltam invitálva, hogy a király házasodik s nem tudtam, hogy a lakadalomra is ott marasztják a vendégeket: de jövőre ígérem, hogy még a pastétát is be fogom várni.

Egyébiránt nekem nagyon tetszett a darab.

Hova lett a nagy intrikus ?

A francia követ nagyon szeretné megtudni, minő cselszövényen törí most a fejét a nagy angol intrikus? de nem tud rá jönni.

Az amerikai követ megfeszített igyekezetének sem sikerül a titkos tervezetről valami bizonyosságot nyerni.

Az orosz követ is eleget jár utána, hogy megtudja, de ő sem tudhatja meg.

A lengyel megbízott a lehetlent is lehetségessé tette, de nem volt képes felfedezni, hogy e perczben a nagy cselszövé nézetei hova hajolnak?

A török követ mindent elkövet, hogy valaminek nyomára jusson, de mind sikertelen.

Végre egy újságíró, a kinek szép felesége van, egész véletlenül rájött, hogy mi nézetei vannak a nemes lordnak az európai kérdések bonyodalmaiban? s kik neki ez idő szerint a legtitkosabb szövetségesei?

Ominosus gratulatio.

Ugyan mit gondol! Ilyen korán elkezdni az új esztendei gratulatiót!

I z e n e t.

Tisztelen az öreg urat,
Szíja tovább is a pipát;
Úzzön bármily mesterséget
Mindent — csak ne politikát.

Köszöntem a tens asszonyt;
Kevés legyen baja, gondja;
Szép az élet . . . két garassal
Olcsobb lett a kávé fontja.

Csókolatom a kis fiut,
Jól tanuljon, vigye nagyra;
Hanem azt a szándékát, hogy
Ügyvéd legyen, abba hagyja.

Köszöntem a kisasszonyt,
A ki az utolsó bálba'
Az én szegény jó szívemet
Végtelenül ruinálta.

Egy zágrábi hirlap-vállalkozó alázatos folyamodása.

X X X !!!

Szándékom lévén egy oppositionalis hirlap megindítása, mely felsőbb engedelemmel megtámadásokat intézzen a hatóságok ellen; az ilyen vállalathoz azonban két dolog szükségeseltétvén, u. m. engedély és pénz; bátorodom alázatosan esedezni, hogy az ohajtott lapra engedélyt adván, méltóztassék én nekem egyuttal a szükséges quantumot is utalványozni, a mivel azt fenn tarthassam. Maradok s. a. t.

Névnapi köszöntő.

Tekintetes Nemes Nemzetes és Vitézlő

K á k a s M á r t o n

ur neve napjára.

Minekutánna a mennybeli felséges Ur isten kigyelmedet erre a tizenhárom próbás ezüst patkószegekkel kipitykézett biborvörös bársony palásta bujtatott gyémánt sugarakkal pompázó s tündér fényben ragyogó ködös napra mint becses uri személyének várva várt ünnepeére friss erőben és egészségben szelidségben és békeségben felhagyta viradni engedje a mindenható hogy annyi évekig kukorikolhasson még nagy jó uram e' rongos felfordult világban a' hány betű van ezen rigmúsomban 's annyi áldással aranyesővel és előfizetővel zudítsa nyakon a' esellagos ég minisztrása egész háznépével egyetemben rózsás színben pitymálló hajnalon a' hány lengedező hajsza van még a feje tetején s ugy hulljon a' szerence minden lépte nyomára, mint a' hogy hullott a' manna a' sinai pusztára hogy így rettentő boldogságának vihartól hullámzó csendes tengerében lubiczkolva esizmájának szára is ugy tele legyen tubarózsából préselt szegfű olajjal mint tulipiros jókedvűnek esikőbőrös kulaeca még Nőé apánk által plántált s ugyanazért valamennyi fűzfa poétától megdícsőített Bakhus nedvének aszujával azzal az isteni tokaji szamorodnival mit a' menyey birodalom csibukos ura a' kínai esászár csak ugy hörpöget naponként éhomra mint a' komisz baka apetitoriumul a' papramorgót 's ezen részegítő ital mórórában a' szenderítő álom puha karjaiba dölve oly hosszúra nyuljon édes kéj és gyönyörben ingató fülzsongató hortyogása mint az üstökös farka vagy a' szentiványi ének ha pediglen forró hideg csusz vagy köszvény és kolera fogfájás és az aranyér vagy plane egy kis podagra 's holmi nem szeretem vendég kerülgetné kigyelmedet irigyei és ellenségei pedig rágalmazó pletykával vagy ezetes tormával akarnák megkeseríteni hátralevő élvezetud perezeit mind meg annyi alkotmányos vármegey huszárja zsinóros dalmányban és magyar nadrágban csengőpengős sarkantyus esizmában kivont mogyorófa pálczával álljon mindig a' nagy jó uram háta megett hogy azokat miként Ludas Matyi Döbrögít a mórésre kellőleg megtanítsák kigyelmedet

pedig éjjel nappal ugy mártogassák üstökénél fogva tejbe vajba és színmézbe mint Fáraó népét Mózes a' veres tengerbe végre pedig nagy sokára ha csakugyan alkalmatlankodni találna az a' hivatlan személyes adót ekzekváló kegyetlen fináncz az a' sárga lábu gólya madár a' halál 's lekasználja nagyon jó uramat is mint valami pozdorját 's siralmas bucsuztatóját elkelepelné valamely vándor kosta karmazsin színű magyar nadrágban hegedülő czigányok ezeknek is a' java mint Patikaros Bunkó és Kecskeméti bandája kisérjek testét az öröknyugalomra a' kerepesi dépóba hol ninesen akciz és újság stempli lelkét pedig az árkanyalok gyönyörű négy táltos pejesikón repítsék a' hallhatatlanság asyloába a' paradicsomkert kellő közepébe, hol Ábrahám Izsák Jákob 's több más emanczipált lóbor kereskedők már négy ezer év óta járják bársony bugyogóban a' kállai ketést. dixi.

Mindezeket szívből kívánja a'

politikus esizmadia inasa.

Humor az inségben.

Egy kishegyesi uri ember nagyon megszávnán a szegény munka nélkül ögyelgő népséget, azt mondta nekik, „gyertek, majd szerzek én nektek munkát.“

Azzal kivезette őket egy nagy dombhoz.

— Imhol van, abban a dombban kincs van elásva, keressétek meg.

A szegény emberek neki láttak a dolognak, fel is dolgozták a dombot; hanem biz abban semmi kincs sem volt.

Ez ugyan elég rossz élcz!

Egy rettentő gyilkos történet.

Tökéletesített kiadásban.

Lord X. nőül vesz egy gazdag aranyműves leányt. A menyegző előtt, épen mikor esküdni akartak, a menyasszony összerogyott és meghalt. A ruha meg volt megezeve. A varró leányok, a kik a ruhát varrták, mind meghaltak, azokat is megölte a mérég. A menyasszonyt eltemették. Erre azok a halottak is mind meghaltak, a kik oda voltak eltemetve. A sirásónak megtetszett az öltöny, melyben a halottat eltemették; felásta, lehúzta róla. Ő is meghalt a méregtől. Azután eladta azt az öltönyt egy színésznek, az fölvette magára: a mérég várt addig, míg a szinpadra kilép a donna, ott egyszerre megölte, az is meghalt. Az öltöztetőnek szinte mind meghaltak a méregtől. Ez már gyanura adott alkalmat, az esküdtszék összeült, a mérges öltönyt megvizsgálni; a mérég azokat is megölte; mind meghaltak. Most már épen a szerkesztők halnak a mérég miatt, hogy azt a történetet a közönség nem akarja elhinni, pedig bizony elhihetné, mert már ez a történet az 1830-iki Leipziger Modejournalban meg van eként írva, s azóta valószínű, hogy az akkor élt személyek csakugyan meghalhattak.

A víz behaló.

(Igaz történet.)

Ijesztőleg sikólt a szél,
Tükcrén a szőke Tiszának,
A suttogva rengő habok
Zajgó hullámokká válnak.

Egy halovány elszánt férfi
Csolnakot old a part alatt
S csodás erőkifejtéssel
Már a víz középig haladt.

Két halász a jobb parton áll,
A harmadik a „vizen túl,“
Némán nézik hogy az utas
Kisded csolnakja felborul.

„A kik ott a parton álltok,
Keresztyén szívű emberek,
Ragadjatok evezőt, és
Segítsetek! segítsetek!“

„Beteg, erőtelen vagyok,
— Szólt egyik, — de itt a kezem,
Ha ketten velem tartotok
Én örömmel segédkezem.“

„Czimborák! ne tanakodjunk,
— Szólt a másik tüzzel tele —
Mentsük meg a hiriért is,“
A lelkünkre fúlna bele!“

„Nem érdemes koczkáztatnunk,
— Szólt nyugodtan a harmadik —
Szegény ördög, nem lehet más,
Ki ilyenkor útazhatik.“

És tétlenül nézik hogy az
Életére tört habokkal
Miként küzd a vízbehaló
Kitartó erős karokkal.

* * *

Megy a vándor hullám hátán,
Hol végződik kinos útja?
Ér-e partot, vagy elmerül
Azt csak a jó Isten tudja!

Biczegő Dani.

Mi a Jancsi kocsisnak a fájdalma?

— Te Jancsi, hogyan jöttél be faluról?
— A *fájdalommal*.
— Elment az eszed? hogy nekem fájdalomról beszélés. Azt kérdem, micsoda kocsiba fogtál.
— Mondom, kérem alássan, hogy a *fájdalomba*.
— Tán a *Phaetonba*?
— Hiszen én is azt mondtam. Kérem alássan.

Nagyon sürgetős határidő.

Tözsér. Tehát uraságodnak szüksége van öt ezer forintra?

Gazda. Igen bizony.

Tözsér. Hiszen meglesz. Csak az a kérdés, hogy mikorra szükséges?

Gazda. Hát — *vorgestern*. . . .

Sajátságos találkozása azellemeknek.

A héten két új darabot adtak a nemzeti színházban. Mind a kettőben előfordul az a furcsa jelenet, hogy a főntrikust, társával együtt becsukják egy sötét kamrába: azok egymásután dugdossák ki a fejüket egy kis ablakán az ajtónak s onnan könyörögnek, fenyegetőznek és hizelegnek a kiszabadításért. Valyon, hogy beszélhetek össze.

Remek fordítás.

Die Amerikaner reiben sich in Bürgerkrieg auf.
Az amerikaiak polgárháboruban fölsurolják egymást.

Árpád, contra Germania.

Hallatlan, de még is megtörtént, hogy Árpád és Germania közel voltak hozzá, hogy egymást kölcsönösen tönkre tegyék. (Notabene, két gőzhajóról van szó.) Szerencsére Germaniának elismert fontolva haladása megóvta a világot egy újabb catastrophától, melybe Árpád tüzeskedése könnyen belevihette volna mindkét fél *pasasírjait*.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Azt hiszem, a lengyeleknek nem sokat használ az *európai* kérdés; mert *Szibéria* már *Ázsiában* van; és akkorra már alkalmasint mind ott lesznek.

— — Egy francia lapszerkesztőhöz egy muszka ügynök bizonyos vezércikkcskéket vitt, hogy adja ki, nem sajnálja érte a honoráriumot; előlegesen egy kis százezer frankos utalványkát hagyva az asztalon foglálólul. A francia szerkesztő visszautasítá a cikket és a százezer frankot. Már most könnyen ki lehet számítani, hogy Girardin úr, a ki az ilyen cikkeket nem utasítja vissza, hány millióig állhat ez idő szerint.

— — Varsóban az a legujabb parancsolat, hogy az éjszaka járók közül azok, a kik már büntetve voltak, veres lámpással járjanak, a kik még nem voltak büntetve, fehérrel. Ez igazán cifra. Már most a ki veres lámpással jár, azt a kozákok döfik oldalba, a ki fehérrel jár, azt a lengyelek; a ki semlyennel sem jár, azt megint a kozákok. Következik már most még a rendelet, hogy a ki már büntetve volt, annak veres czékla mártást kell enni, paprikát kell só helyett használni, veres bort inni, veres orrot viselni; a kik pedig még nem voltak büntetve, azoknak gersli levest, tejeles torma mártást, és túrós ételt kell enni, vizet inni rá, fehér haját viselni. Ad vocem „fehér és fekete;“ az a rendelet a gyászviselőre így alkalmaztatik: fekete kalapot fehér szalaggal, vagy tollal viselni nem szabad, sem fekete kabátot, fehér gombokkal és szegélyzettel; így a kinek fekete haja között fehér szálak mutatkoznak, annak hivatalos uton vagy a fehér szálakat, vagy a feketéket fogják kitépni a többi közül. Ehez tartsa magát minden ember.

— — Vaacról „Többen“ tiltakoznak Gárdonyi színházigazgató szinlapi jelentései ellen, a mik így hangzanak: Constitutio a vácsi szinpadon, regényes, merényes, erényes és tekervényes fényes, tragikai komikai szomorú vig bohózat. Össze alkotmányozta Puff Jeremiás több tudós társaságnak ugyan nem, de több adós színtársaságnak tagja. stb. stb. Személyzet: Gritz Lajos, ki a mint lelkét kiadta, rögtön megszűnt élni. Ártándyné, ki bánatában sirba szállt, de még is látható lesz. Vad Marci azelőtt tót diák, most szellemalak. Früsi a terjedni kezdő bugyogó divat majmolóinak hü

mintaképe. Dózsa György, requisitum kard a kezébe, üres erszény a zsebébe. Gervase agg szűz, ki gyermekét fölleli. Esmeralda, ki a mióta a Cancant föltalálták, fölhagyott a tánczművészzel. István, de nem király, hanem csizmadia stb. stb. stb. — Biz az szomorú, hogy a váczinak ilyen ételt találunk fel, de, ha jól emlékszünk rá, azok a Renz circusába meghívó czédulák, a mikre a vácziak három század magukkal jöttek le 4 mértföldnyi távolból, semmivel sem voltak klasszikusabb stylben tartva.

— — Az a napoleoni beszéd jelszava, hogy „áldás, békesség!“ Azt mondja erre Tallérossy Zebulon, „ha aldas, minég akor a bikesig, s ha bikesig, minek akor az áldas?“

— — Győr protestál a cancan ellen! És méltán. Valóban megrovandó a győri színigazgató, ki a cancant az ottani szinpadon akarja meghonosítani; nem gondolta meg, hogy az ottani ifjak sokkal tökéletesebben látták már Bécsben és Budán.

— — A Független dementirozza azt a hirt, mint ha barátunk a szerkesztő helytartató tanácsossá lett volna. Inkább azt állítja, hogy megfordítva „tartós helyű tanácsos“ lesz belőle, ha tudni illik oda kerül, a hol az embernek *tanácsos a helyét megtartani.*

— — Robespierre és St. Just ismét földszinre kerültek. Egy sirlolt felásása alkalmával rá akadtak a csontjaikra és koponyáikra. Kár őket nem hagyni pihenni!

— — Mosszió Asszolan ugyan az nap melyen a párisi trónbeszéd elmondattott, egy röpiratot adott ki, melynek tartalma oda vergál, hogy minek Franciaországnak 600 ezer katona, mikor 150 ezer is elég volna. (Ez is olyan, mint mikor az ember bálba megy, s a szemközt jövő „nyugodalmass jó éjszakát“ kíván neki.)

Fejedelmi utód.

Egy idióta azzal hetvenkedett, hogy ő is valami fejedelem utódja.

— Az am; felelt neki rá Tallérossy Zebulon, mig Nabucodonozor királyé, abból az időből, a mikor a fűvet ete.

Multkori számrejtvény megfejtése

„Szkéne.“

Laptulajdonos és fűmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; Jankó J. — Metszi: Pollák.